

erkjendes, at om det end ikke kan ansees rigtigt at udsandre de saakaldte blot forberedende Handlinger af Begrebet om Forsøg, ere de dog af en væsentlig ringere Strafbarhed end de Handlinger, der mere umiddelbart gaae ud paa at bevirke Forbrydelsens Fuldbgyrdelse, og netop naar Begrebet om Forsøg opstilles paa den ovenfor forsvarede Maade, er der derfor ikke blot Anledning til at give Bestemmelsen om Forsøgsstraffen en stor Bidde, men det synes overhovedet, naar hensees til, at en blot forberedende Virksomhed kan staae i et saa fjernt Forhold til Forbrydelsens Udførelse, at det stundom kan være vanskeligt nok at fastholde dens criminelle Character, at være betænkeligt i Loven at fastslaae et vist Forhold imellem den for den fuldbgyrde Forbrydelse foreskrevne Straf og den laveste Grad af Straffen for Forsøg. Fastholdelsen af et saadant i Almindelighed bestemt Forhold vilde vistnok ikke ganske sjældent kunne føre til altfor haarde Resultater, og Følgen deraf kunde maaffee igjen blive en Fristelse til stundom at lade en forberedende Virksomhed, der i og for sig vel turde qualificere sig til en mindre Revselse, gaae upaataalt hen eller ganske fri for Straf. — Derimod synes det at være i sin Orden, i Loven at bestemme den Grændse, hvortil Forsøgsstraffen kan stige, navnlig ogsaa fordi derved dog paa en vis Maade antydes Lovens Opfattelse af Forholdet mellem Forsøgets og den fuldbgyrde Forbrydelses Strafbarhed, og bør da Forsøgsstraffens højeste Grad, med Hensyn til at den ogsaa skal omfatte Straffen for det fuldt tilendebragte Forsøg, neppe sættes ringere end til $\frac{3}{4}$ af Straffen for den fuldbgyrde Forbrydelse. Hvorledes Forholdet skal bestemmes, hvor denne sidste Straf er Livsstraf, vil fremgaae af Udkaftets almindelige Regel i § 12. — Med Hensyn til at der for visse Forbrydelsers Vedkommende, f. Ex. Statsforbrydelse, kan findes Anledning til at give særegne Regler for Forsøgshandlingers Strafbarhed, er der i Begyndelsen af § 44 antydet det Fornødne ved den indskudte Sætning: „naar ikke anderledes med Hensyn til enkelte Forbrydelse er bestemt.“

Til 5te Kapitel.

(Om Deelagtighed i Forbrydelse.)

Materien om Deelagtighed i Forbrydelse, der omfatter flere ikke lidet tvivlsomme Spørgsmaal, har saameget mere været Gjenstand for omhyggelig Overveielse og udførlige Forhandlinger i Kommissionen, som man i flere og væsentlige Punkter hverken har kunnet finde sig fyldestgjort ved de hidtil i den Henseende gjældende Regler eller ved Bestemmelserne desangaaende i de fremmede Straffelove, som man meest har seet hen til, navnlig da i den norske Straffelov. En Følge heraf er det maaffee blevet, at denne Deel af Straffelovudkastet fremtræder i en noget fylbigere Form end andre Partier i Udkaftet; men ligesom dette dog uden Tvivl vel kan finde sin Berettigelse i Stoffets Righoldighed, saaledes turde det formentlig netop med Hensyn til, at de herhenhørende Spørgsmaal synes at være blevne mindre skarpt opfattede i tidligere criminalistiske Arbejder, være ret hensigtsmæssigt, at Straffeloven ikke er altfor korthattet i sin Angivelse af, hvorledes disse Spørgsmaal skulle besvares.

Som bekjendt kan Medskyld i en Forbrydelse konstitueres paa en af 3 Hovedmaader, ved samtidig, foregaaende og efterfølgende Medvirken til eller Meddeelagtighed i Forbrydelsen, hvorhos der med Hensyn til visse Forbrydelse kan blive Spørgsmaal om Strafanvar for ikke at have gjort Angivelse om eller paa anden Maade søgt at forhindre dem. Medens den efterfølgende Meddeelagtighed i det Hele er af en simplere, mindre forskjelligartet Bestaaffenhed, kan den samtidige saavel som den foregaaende Meddeelagtighed være af meget forskjellig Art, navnlig enten pbyssisk eller, som det pleier at kaldes, psykologisk, der igjen hver især kunne være af væsentlig forskjellig Bestaaffenhed, og dertil kommer den særegne Indflydelse, det formentlig maa have paa Bedømmelsen af Meddeelagtigheds Strafbarhed, at der har været et Komplot eller en Bande tilstede. Reglerne om disse tvende særegne Arter af Meddeelagtighed slutte sig imidlertid naturligt til Reglerne om samtidig og foregaaende Meddeelagtighed i Almindelighed, og idet fremdeles Bestemmelserne